

verstaan dat ook de geringste man, vrijmoedigen toegang tot Hem kon hebben.

Lieve kinderen, niemand onzer mag hoogmoedig zijn. Want Jezus ons groote voorbeeld is ons in nederigheid voorgegaan. Zijn taal is: »Leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben, en *nederig* van harte, en gij zult rust vinden voor uwe zielen.» (Matth. 11 vs. 29).

En toch, waarop kunnen wij hoogmoedig zijn? Op een mooi lichaam? Dat zal door de wormen gegeten worden, en eens vergaan tot stof. Op rijkdom? Die neemt zich dikwijls onverwacht vleugelen. Op uwen stand in de wereld? In het graf kent men geen stand meer.

Veel, ja zeer veel, is er om ons nederig te maken. Om kort te gaan, één blik in onze zondige harten is genoeg ons te doen verstaan, hoe noodzakelijk het is nederig te zijn en te blijven.

-
- Met welk doel kwam de Heiland uit den hemel?
 Uit wie is Hij geboren?
 Hoe worden de Roomschen ook anders genaamd?
 Mogen wij de maagd Maria aanbidden?
 Wat heeft de Heere Jezus hiervan gezegd?
 Worden ook afgestorvene heiligen door de Roomschen aanbeden?
 Waarom mag dit niet geschieden?
 Waarom was Jezus zoo nederig van geboorte?
 Mogen wij hoogmoedig zijn?
 Waarom niet?

Wat heeft de Heere Jezus ons geleerd omtrent de nederigheid?

V e r s 5.

»Gij zit in heerlijkheid aan 's Vaders rechterhand,
 Totdat G'als Rechter eens de laatste vierschaar spant:
 Laat ons in geen en nood uw' bijstand ooit ontberen!
 Gij kocht ons met uw bloed; blijf Heiland! ons regeeren,
 Blijf ons, uw erfenis, door uwe macht bewaren,
 Wil, met uw heil'gen, ons voor uwen troon vergâren."
 »Gij zit in heerlijkheid aan 's Vaders rechterhand,
 Totdat G'als Rechter eens de laatste vierschaar spant."

Nadat de Heiland Zijn werk op aarde volbracht had, is Hij gezeten als overwinnaar aan des Vaders rechterhand in den hemel. Maar o! welk een strijd heeft Hem dit gekost! Zijn geheele leven was een leven van strijd en verdriet. Zoals het staat in den Bijbel: »Om de vreugde die Hem voorgesteld was, heeft Hij het kruis verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons van God." (Hebr. 12, vs. 2). Het betaamt ook ons, lieve kinderen, ons tegen de zonde ten strijde aan te gorden, Jezus zal onze kracht zijn.

Hier wordt ons ook, zooals in Matth. 25, verhaald dat onze Heiland eens zal komen, om de wereld te oordeelen. Op dien dag zal Hij de goddeloozen en de vromen van elkander scheiden, Zijne volgelingen zullen staan aan Zijne rechter, en onbekeerden aan Zijne linkerhand. De geloovigen gaan naar den hemel en de ongeloovigen naar de hel. Waar zult gij staan op dien dag? Laat ons den genadetijd gebruiken om

vrede met God te vinden, door het bloed van Christus.
 »Laat ons in geen en nood uw' bijstand ooit ontberen.»

Neen, dit zal de Heiland ook nooit laten gebeuren.
 Altoos kunnen wij rekenen op Zijn hulp.

»Gij kocht ons met uw bloed; blijft Heiland! ons
 regeeren.»

Tegen welken prijs heeft Jezus ons niet vrijgekocht!
 Met Zijn bloed! Hebt gij lieve kinderen, al ooit
 ernstig hierover nagedacht? Terecht bidden wij, dat
 de Heiland over ons moet blijven regeeren.

»Blijf ons, uw erfenis, door uwe macht bewaren,
 Wil, met uw heiligen ons voor uwen troon vergaeren.»

Aangezien wij door Christus bloed gekocht zijn,
 behooren wij Hem toe als erfenis, zoowel als ge-
 kochten. Doch wij moeten door Zijne macht bewaard
 worden tegen de macht des satans. De duivel is
 zeer sterk, maar de Heere Jezus is sterker. Na
 volbrachten strijd zullen wij in den hemel voor
 Gods troon staan in gezelschap van alle heiligen.
 Welk een schoon en heerlijk vooruitzicht is dit voor
 ons! Treffend wordt het uitgedrukt in gezang 12 vs. 3.

»Sla 't oog, mijn ziel! op 't ander leven,
 Uw toegewezen erfenis,
 Waar gij, met heerlijkheid omgeven,
 God eeuwig ziet, gelijk Hij is.
 Die hoop mag u met recht verblijden,
 't Is u ten duren prijs gekocht;
 Want daarom moest de Christus lijden,
 Opdat gij zalig worden mocht.»

Van wanneer is de Heiland als overwinnaar gezeten aan des Vaders rechterhand ?

Hoedanig een leven had Jezus op aarde ?

Wie geeft ons kracht in het strijden tegen de zonde ?

Wie zal eens komen om de wereld te oordeelen ?

Waar zullen Zijne volgelingen staan op dien dag ?

Waar zullen de onbekeerden zich bevinden ?

Naar welke plaats zullen de geloovigen gaan, en naar welke de ongeloovigen ?

Wie zal ons bewaren tegen de macht des satans ?

Waar zullen wij staan na volbrachten strijd voor Jezus ?

En nu het laatste vers.

»Wij zegenen, o Heer ! uw goedheid al den dag !
Geef, dat eeuw in eeuw uit ons lied U loven mag,
Geef, dat we bij uw komst onstraflijk wezen mogen !
Ontferm, ontferm U Heer ! toon ons Uw mededoogen !
Op U steunt onze hoop, o God van ons vertrouwen !
Zij worden nooit beschaamd, die op Uw goedheid
bouwen.»

Des Heeren goedheid. Ach, hoe goed is de Heer niet voor ons. Duizenden zegeningen worden ons dagelijks bedeed. Leven, gezondheid, voedsel, deksel, eene woning, educatie, goede vrienden, aangename boeken, versche lucht, groene velden, helder water, vogelen die zeer lief in de boomen zingen. Dan

hebben wij christelijke wetten, de zegeningen verbonden aan een langdurigen vrede, en nog eene menigte anderen die de tijd niet gedooft op te sommen. Bovenal valt ons ook ten deel de genademiddelen, dat is, de prediking des Evangelies met al de voordeelen er aan verbonden, en de hoop der heerlijkheid. Hoe dankbaar behoorden wij niet te zijn! Laat ons leven, een van dankbaarheid zijn.

Het woord ›eeuw› beteekent honderd jaren; ›eeuw in eeuw› wil zooveel zeggen als honderd jaren op honderd jaren.

De bede dat wij bij de komst van den Heer onstraffelijk mogen wezen, is eene zeer noodige. Sommigen die God slechts voor een tijd volgen, zullen helaas! *niet* onstraffelijk wezen. Gij kent, lieve kinderen, de gelijkenis van den zaaier. Daar leert onze Heere Jezus dat er menschen zijn die het woord Gods hooren, en het terstond met vreugde aannemen, doch slechts voor een tijd. Komt er verdrukking of vervolging, dan gaan zij terstond naar de wereld terug. De zoodanigen zullen den hemel niet binnengaan.

›Zij worden nooit beschaamd die op uw goedheid bouwen.›

Wanneer wij op een mensch vertrouwen, is er dikwijls teleurstelling, maar als wij op den Hemelschen Vader onze hope bouwen, zijn wij gansch veilig.

Kunt gij mij eenige van de zegeningen noemen, waarvoor wij God dankbaar moeten zijn?

Wat beteekent het woord genademiddelen?

Wat verstaan wij door het woord eeuw?

Zullen zij, die God slechts voor een tijd dienen,
in den hemel komen?

Worden wij ooit teleurgesteld wanneer wij op God
vertrouwen.

HOOFDSTUK IV.

Nu gaan wij over tot het bespreken van het 4de gezang, waarvan het 1ste vers aldus luidt:

»De Heer is God, en niemand meer;
Verheerlijkt Hem, gij vromen!
Wie is, als aller schepslen Heer,
Zoo heerlijk, zoo volkomen?
De Heer is groot, zijn naam is groot,
De luister zijner deugden groot,
Oneindig groot zijn wezen.»

Het eerste gebod leert ons dat wij geene andere goden zullen hebben. En dit kan ook niet, want er bestaat slechts één God. De heidenen hebben een aantal goden, doch Gods woord leert ons dat er maar één God is, en één Zaligmaker Jezus Christus. Wie is zoo heerlijk als God, en wie zoo volkomen? Hij is groot, en Zijn naam is groot. Zijne deugden zijn vele, en oneindig groot is Zijn wezen.

»Verheerlijkt Hem, gij vromen!»

Wij moeten God verheerlijken door een heilig leven. De Heere Jezus leert het ons. Zoo lezen wij in Johannes 15, vs. 8: Hierin is Mijn Vader *verheerlijkt* dat gij *veel vrucht* draagt." Wat die vruchten zijn wordt ons geleerd in Galaten 5: »Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede,

lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid." Uit ons zelve zijn wij er niet in staat toe om God te verheerlijken, o neen, doch in Christus is onze kracht.

V e r s 2.

»Hij is, en blijft al wat Hij is,
 Tot in all' eeuwigheden;
 Wie zal Zijns naams geheimenis
 Ontdekken, wie ontleden?
 Wij menschen zijn van gistren, wij!
 Maar, eer het aardrijk was, was Hij
 Ja! eerder, dan de heemlen."

In dit vers wordt ons geleerd dat God onveranderlijk is. Ook dat Hij eeuwig is. Daarbij worden wij gewezen op de korthed van het menschelijk leven.

Lieve kinderen, hoe treurig zou het gesteld zijn, als onze Hemelsche Vader veranderlijk zou wezen, en wij niet op Zijn woord en belofte konden staat maken. Doch, Zijn heiligen naam zij geprezen! Nooit heeft Hij Zijn woord gebroken.

»Zalig hij, die, in dit leven
 Jakobs God ter hulpe heeft;
 Hij, die door den nood gedreven,
 Zich tot Hem om troost begeeft;
 Die zijn hoop, in 't hachlijkst lot,
 Vestigt op den Heer, zijn God!"

Ook, heb ik gezegd, wordt Gods *eeuwigheid* ver-

meld. Welk een genade dat wij een Vader in den hemel hebben, die *nooit kan sterven*.

Lieve kinderen, misschien weet gij er van te spreken, hoe uiterst treurig het was op dien dag toen uw geliefde vader gestorven is. Gij herinnert u nog welke heete tranen gij gestort hebt, en hoe akelig alles om u heen was. Hoe troostrijk de gedachte dat God, onze Vader, *nooit kan sterven*.

Wij worden ook gewezen op de *kortheid van het menschelijk leven*, in deze woorden: »Wij menschen zijn van gisteren, wij!»

Aangezien ons leven zoo kort en onzeker is, betaamt het ons te meer om den genadetijd te gebruiken, en den Heer te zoeken. »Zoekt den Heer terwijl Hij te vinden is.» Sluit u aan bij den Heere Jezus, en wordt zalig.

Wat wordt ons geleerd in het eerste gebod?

Hoe vele Goden zijn er?

Hoe vele Zaligmakers?

Waardoor moeten wij God verheerlijken?

Noemt mij de vruchten des Geestes.

Is God onveranderlijk en eeuwig?

Kunnen wij staat maken op Gods beloften?

Aangezien het leven zoo kort en onzeker is, wat moeten wij doen?

Vers 3.

›Zijn troon omringt een glansrijk licht,
 Te schitterend voor onz' oogen;
 Zelfs Englen dekken 't aangezicht,
 Aanbiddend neergebogen;
 Der heem'len boog omvat hem niet,
 Hij is onzichtbaar, 't schepsel ziet
 Hem enkel in Zijn werken."

Hoe heerlijk moet het in den hemel zijn! Het is zooals een gezang in ›de Kinderharp" zegt:

›Dáár is volheid van genot,
 Daar ziet men den Zoon van God,
 Op Zijn genadetroon!
 O! Wat zal het heerlijk zijn,
 Heerlijk, heerlijk, heerlijk zijn
 O! Wat zal het heerlijk zijn
 Als wij eens bij Jezus zijn."

Het is eene verblijdende gedachte, dat niets dat onrein is in den hemel komen kan. Alles is er heilig. Er staat geschreven in Openbaring 21 vs. 27: ›En in haar zal niet inkomen iets, dat ontreinigt, en gruwelijkheid doet, en leugen spreekt; maar die geschreven zijn in het boek des levens des Lams." Zulk een glansrijk en schitterend licht omringt Gods troon, dat zelfs Engelen hunne aangezichten bedekken. Laat ons den Heer ernstig bidden om nieuwe harten, anders zijn wij ongeschikt om den hemel in te gaan.

›Der hemelen boog omvat Hem niet,
 Hij is onzichtbaar, 't schepsel ziet
 Hem enkel in zijn werken."

Hoe groot is God, en hoe oneindig! De woorden »der hemelen boog» beteekenen de lucht. Wanneer wij naar de lucht opzien, welk eene uitgestrektheid ontmoet ons oog! Dit is een flauw beeld van Gods majesteit en heerlijkheid.

In een vragenboek vindt men deze vraag gesteld: Waaruit weet men dat er een God is? Antwoord: Uit de natuur, en uit de schriftuur. Wij kennen God ten deele uit de natuur, doch meer uit de schriftuur, dit wil zeggen, den Bijbel. En gij weet kinderen, dat de Heere Jezus God zelve was. Zijn woord is: »Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien.»

Kan er iets onreins in den hemel komen?

Wat is vooral voor ons noodig voor wij bekwaam zijn voor den hemel?

Waarvan is de lucht voor ons een flauw beeld?

Waaruit weten wij dat er een God is?

Wat zegt de Heere Jezus met betrekking tot Zijne Godheid?

Vers 4.

»Waar waren wij, had zijne kracht
 Ons niet gevormd ten leven?
 Hij kent ons, kent al 't geen zijn macht
 Ooit aanzijn heeft gegeven:
 Bij Hem is wijsheid en verstand,
 Bij Hem is sterkte; zijne hand
 Omspant en aard en hemel.»

»Waar waren wij, had zijne kracht
Ons niet gevormd ten leven?»

Lieve kinderen, God heeft ons het leven gegeven, en wij hebben dat leven niet in onze macht. De Heer geeft het aan ons, en Hij neemt het wanneer het Hem behaagt. En toch wordt dit vergeten door vele kinderen, zoowel als volwassenen! Zij leven voort zonder gedachte aan den dood, hoewel Gods woord het zegt: »Er is maar ééne schrede tusschen ons en den dood.»

Er was slechts één mensch op deze aarde die Zijn leven in Zijne eigen macht had; die was de Godmensch Jezus. Zijne eigen woorden waren: »Ik heb macht Mijn leven afteleggen, en hetzelfde wederom te nemen.»

»Hij kent ons, kent al 'tgeen zijn macht
Ooit aanzijn heeft gegeven.»

Ja, God kent ons, en Hij kent ook onze geheimste gedachten, want Hij is alwetend. Deze daadzaak moet voor ons een spoorslag zijn om te streven naar reinheid van gedachten, en alle onreine gedachten te onderdrukken. Laat ons ook zien om dit in de kracht van Jezus te doen. Zijn bloed reinigt van *alle* zonden, ook van de zonde der onreine gedachten.

»Bij Hem is wijsheid en verstand,
Bij Hem is sterkte; Zijne hand
Omspant en aard en hemel.»

De wijsheid Gods is te zien ook in Zijne werken. Bovenal blinken die wijsheid en dat verstand uit in het

groot verlossingsplan. Denkt er aan kinderen. De mensch was gevallen, en reddeloos verloren. Niemand kon hem redden dan God alleen. En ziet! Hij zendt Zijn eeniggeboren Zoon Jezus Christus, die den heerlijken en heiligen hemel verliet om naar dezen, zondigen aardbodem te komen. Wie anders dan God kon zulk een plan uitdenken en uitvoeren? Wel mogen wij met den dichter vragen:

»Waar zijn de wijzen, die mij zeggen
Al 't geen de hooge Godheid kent?
Wat sterv'ling weet mij uit te leggen,
Waar Gods verstand begint en endt?»

En hoe *sterk* is de Heer! Hij kan dooden, en Hij kan in het leven houden; Hij kan vernielen, en Hij kan sparen; Hij kan verwoesten, en Hij kan opbouwen.

Het is eene vreeselijke gedachte, dat alhoewel de mensch dit alles weet, hij zich durft verzetten tegen dezen sterken God, en snood Zijne wetten schenden. Doch het is zooals Gods woord zegt in den 50sten Psalm vs. 21 en 22: »Deze dingen doet gij, en Ik zwijg; gij meent, dat Ik ten eenenmale ben, gelijk gij; Ik zal u straffen en zal het ordentelijk voor uwe oogen stellen.»

»Verstaat dit toch, gij godvergetenden! opdat Ik niet verscheure, en niemand redde.»

Ja, lieve kinderen, omdat de Heere de zonde niet terstond straft, volharden de zondaren in het doen van ongerechtigheid. Maar de dag van wrake komt zeker. Met het oog hierop roept de psalmist uit in

Psalm 104 vs. 35: »De zondaars zullen van de aarde verdaan worden, en de goddeloozen zullen niet meer zijn. Loof den Heere, mijne ziel! Halleluja.»

Hoe staat het met u, lieve lezers en lezeressen? Leeft gij nog in de zonde voort? Indien zoo, dan zijt gij in opstand tegen den sterken God, en indien gij u niet bekeert, dan zult ook gij zekerlijk gestraft worden. De hel zal uw deel zijn, en in den hemel zult gij niet komen. Doch het is niet noodig dat gij zoudt verloren gaan. Vlucht tot Jezus, en wordt behouden.

V e r s 5.

»Hij is, hoe ver Hij schijnen moog,
Nabij, waar w' ons bewegen;
Geen nacht bedekt ons voor zijn oog,
Hij ziet al wat wij plegen:
Voor Hem verbergt geen duisternis;
De kiem zelfs der gedachten is
Niet voor zijn oog verborgen.»

In dit vers wordt ons weder Gods alomtegenwoordigheid en alwetendheid geleerd. Laat ons, lieve kinderen, nooit vergeten dat God altoos bij ons is, en zelfs ook in het donker kan zien wat wij doen. Maar het is ook eene troostrijke gedachte dat de Heer altoos bij zijne navolgers is, om hen te troosten, te sterken, en hen te verzorgen. Is God ook uw Vader in Christus? Kunt gij Hem aldus zonder vreeze noemen? Gelukkig zou het zijn, indien

dat schoone vers van Gez. 56 op u van toepassing kon zijn; de woorden zijn deze:

Het kind vertrouwt zich aan zijn' vader,
 Dat is een vader waard;
 Uw Vader ook! wien hebt gij nader
 In hemel of op aard?
 Uw Schepper is uw trouwe Vader,
 Al uw vertrouwen waard."

Doch, gedenkt er aan dat gij God niet kunt liefhebben, als gij ook niet den Heiland hebt aangenomen. Het woord van Jezus is: »Niemand kan tot den Vader komen dan door Mij."

Vers 6.

»Wie, buiten U, zal voor den val
 Deez' aard, o God! behoeden?
 Wie, buiten U, dit gansch heelal
 Altegenwoordig voeden?
 Gij slaat de gansche Schepping ga',
 Gij zijt barmhartig, vol gena',
 Een vader, een ontfermer."

»Wie, buiten U, zal voor den val
 Deez' aard, o God behoeden?"

Het is God alleen die deze aarde kan behoeden, want Hij is almachtig en alomtegenwoordig. Er bestaat geen mensch, hoe geleerd ook, die machtig is deze wereld *alleen* te regeeren. Dat is een Goddelijk werk.

»God heerscht als machtig Opperheer,
Gij aarde, wees verblijd!
Dat ieder Hem verheugend eer
Hem zij uw lof gewijd.»

Is het niet wonderlijk, lieve kinderen, dat menschen dwaas genoeg zijn om hun verstand te willen meten met dien van den grooten God? Wel mocht de dichter zeggen:

»Hoezeer is mijn verstand verblind
Mijn wil een slaaf der lusten!
'k Ontzeg aan Gods bevel gehoor,
Maar liefelijk klinkt in mijn oor
De lokstem der verleiding.»

Het is ons een droevig bewijs hoe diep het vergif der oude slang in het menschelijk hart is doorgedrongen. Daarom is het noodig dat wij nieuwe harten bekomen, voor wij den hemel kunnen binnen gaan. Laat ons veel hierom bidden.

»Wie, buiten U, dit gansch heelal
Altegenwoordig voeden?»

Ja, daar is niemand anders buiten God, die in staat is de groote wereld elken dag van voedsel te voorzien. Zelfs de wormen worden niet vergeten. Hoe ellendig is het dat er duizenden menschen zijn, die vergeten van wien zij hun voedsel ontvangen. Zij bidden nooit aan tafel, en danken ook niet. Hierin zijn zij aan de varkens gelijk, die wel in een tuin de schoone vruchten genieten die van de boomen zijn gevallen, doch nooit opzien naar die plaats vanwaar zij komen.

Wij worden in Gods woord geleerd dat hetzij dat wij eten of drinken, wij het alles moeten doen tot heerlijkheid Gods. En hoe zal dit kunnen geschieden als wij nooit aan tafel bidden of danken?

Lieve kinderen, gij moet toch ook een tafelgebed leeren. Tusschen de Psalmen en Gezangen zijn er twee gebeden te vinden, zij worden door godsdienstige huisgezinnen gebruikt. Vraagt aan uwe ouders, of aan uwen onderwijzer om ze u te leeren. Het gebed vóór het eten luidt als volgt:

»O Vader die al het leven voedt!
 Kroon onze tafel met uw' zegen;
 En spijs en drenk ons met dit goed,
 Van Uwe milde hand verkregen!
 Leer ons voor overdaad ons wachten;
 Dat w' ons gedragen als 't behoort;
 Doe ons het hemelsche betrachten;
 Sterk onze zielen door Uw woord!
 Amen.

En die na het eten:

»O Heer! wij danken U van harte,
 Voor nooddrift en voor overvloed!
 Daar menig mensch eet brood der smarte,
 Hebt gij ons mild en wél gevoed,
 Doch geef, dat onze zielen niet
 Aan dit vergankelijk leven klev'
 Maar alles doe, wat Gij gebiedt
 En eindelijk eeuwig bij U leev'!"
 Amen.

Er is nog een korter gebed, om te worden gebruikt na het eten :

»O God voor spijs en drank
Zeggen wij U lof en dank. Amen.»

Doch, lieve kinderen, wanneer gij deze gebeden opzegt, moet het duidelijk gedaan worden. Gij moet niet prevelen, zooals kinderen doen in vele huisgezinnen. Dan is het zeer onstichtelijk, en geeft aanleiding tot spotten door wereldschgezinde menschen.

»Gij slaat de gansche schepping ga',
Gij zijt barmhartig, vol gena',
Een vader, een ontfermer.»

In deze regelen worden wij gewezen op Gods barmhartigheid, genade, en ontferming, en ook dat Hij onze Vader is. Welk eene bemoedigende gedachte voor ons, dat wij hebben een almachtigen Vader, een alomtegenwoordigen Vader, een barmhartigen Vader, en een ontfermenden Vader !

Wie heeft aan ons het leven gegeven ?
Hebben wij ons leven in onze eigen macht ?
Wat zegt Gods woord met betrekking tot den dood ?
Wie had Zijn leven in Zijn eigen macht ?
Kent God ook onze geheimste gedachten ?
Waartoe moet ons dit een spoorslag zijn ?
Waarvan reinigt het bloed van Christus ons ?
Waarin is de wijsheid Gods te zien ?
Waarin blinken die wijsheid en verstand vooral uit ?

Is de Heer ook sterk?

Noemt eenige zaken waaruit Zijne sterkte blijkt?

Zal God den mensch ook straffen om zijne zonden?

Waar staat het te lezen in den Bijbel?

Is God altoos bij ons?

Kunnen wij God liefhebben, zonder Jezus aan te nemen?

Wat zegt de Heiland ons hiervan?

Waarom is het God alleen die deze aarde kan behoeden?

Wat willen sommige menschen dwaselijk doen?

Wie voorziet de groote wereld elken dag van voedsel?

Waarom zijn de menschen gelijk, die niet aan tafel bidden of danken?

Wat leert Gods woord ons omtrent het eten en drinken?

Waarom mogen kinderen bij het bidden over tafel niet prevelen?

—
V e r s 7.

›Gij zijt rechtvaardig, heilig, goed,
 Bij reinen wilt Gij wonen;
 Hem, die uw' wil met vreugde doet,
 Zult G' ook met vreugde kronen;
 Gij hebt d' onsterfelijkheid alleen,
 Hoogst zalig zijt G' in eeuwigheên,
 O rijke Bron van vreugde!"

God is rechtvaardig, daarom straft Hij de zonde,
 God is heilig, daarom haat Hij de zonde, God is

goed, daarom heeft Hij Zijn Zoon in de wereld gezonden, om ons van zonden te bevrijden.

En, let wel, lieve kinderen, het is alleen bij *reinen*, dat God kan en wil wonen. Iemand die den Heer bemint, vindt het onmogelijk bij menschen te wonen die vuil van tong zijn, en die onreine gedachten uitspreken! Veel minder kan de heilige God het doen. Daarom, laat er gewaakt worden tegen onreine woorden, daden en gedachten.

Wij worden ook in dit vers geleerd, dat wie Gods wil met *vreugde* doet, met *vreugde* gekroond zal worden. Die vreugde wordt reeds op aarde gesmaakt, doch veel meer zal dit in den hemel plaats hebben. De dienst des Heeren op aarde is enkel vreugde: niet een dienst van kernen, zuchten, en lange aanzichten. Wie anders dan het kind Gods kan opgeruimd en welgemoed zijn? Is hij dan niet gelukkig voor tijd en eeuwigheid?

»Gij hebt d' onsterfelijkheid alleen.»

God is onsterfelijk en Christus is onsterfelijk.

»O rijke Bron van vreugde.»

God is de fontein onzer vreugde. De blijdschap die de wereld ons geeft, is slechts voorbijgaande, doch de vreugde die de Heer ons verschaft, is eeuwig.

V e r s 8.

»Of, zou de gloed dier Majesteit
Mij zondaar ook verteren?
Neen! nu 't geloof uw heerlijkheid
In Christus mag vereeren,

Nu klimt mijn lied: de Heer is groot!
De Heer is onuitspreeklijk groot!
Oneindig groot in liefde!"

Wanneer wij den Heere Jezus liefhebben, is de toorn Gods niet te vreezen. Doch de onbekeerden kunnen wel verschrikt zijn. Op hen is dat schrikkelijk woord van toepassing: »Onze God is een verterend vuur.»

Waarom straft God de zonde?

Waarom haat Hij de zonde?

Waaruit blijkt Zijne goedheid vooral?

Bij wie kan en wil God alleen wonen!

Is de dienst des Heeren een dienst van kernen, zuchten, en lange aangezichten?

HOOFDSTUK V.

Nu gaan wij, lieve kinderen, onze aandacht wijden
aan het 5de Gezang.

V e r s 1.

»Oneindig, onbegrijpelijk Wezen!
't Heelal gehoorzaamt uw gebied;
Maar d' uiterst einden van uw schepping
Omschrijven uwe grootheid niet.
Gij leeft en heerscht, waar stofjes zweven,
Waar geesten denken, grenzenloos!
Maar 't heerlijk licht van uwe woning
Bedeckt voor 't schepsel U altoos."

»Oneindig onbegrijpelijk Wezen."

»Ja, lieve kinderen, zoo is het, God *is* een onbegrijpelijk Wezen." Zooals reeds is aangemerkt geworden, niemand op aarde is geleerd genoeg, om uit te leggen, hoe, en waarom er drie personen kunnen bestaan in het Goddelijk Wezen, namelijk Vader, Zoon, en Heilige Geest, en dat die drie één zijn.

Doch als wij den Heere Jezus liefhebben zullen wij God eens in den hemel zien »gelijk Hij is."

't Heelal gehoorzaamt uw gebied."

Hoe gelukkig toch dat God, onze Vader, het heelal bestiert! Hij kan nooit fouten begaan. Hij

heeft de wereld gemaakt, en Hij alleen kan haar goed bestieren, want Zijn verstand is oneindig.

»Maar d'uiterst' einden van uw schepping
Omschrijven uwe grootheid niet.»

Hoe groot is de aardbodem! Wanneer wij een landkaart nazien, gevoelen wij verbaasd over zijne uitgestrektheid. Doch dit is nog maar een onvolmaakt beeld van Gods grootheid, die niet te beschrijven is.

»Gij leeft en heerscht, waar stofjes zweven,
Waar geesten denken, grenzenloos!»

Deze regelen wil zooveel zeggen als dat God in alle omstandigheden des levens zich bevindt.

»Maar 't heerlijk licht van uwe woning
Bedekt voor 't schepsel U altoos.»

Gods woning is in den hemel, en dus bedekt voor het menschelijk oog. Doch eens zullen alle ware navolgers van Jezus, den hemel ook tot hunne woonplaats hebben.

Welk een schoon en heerlijk vooruitzicht is dit voor ons! Doch

»In het hemelrijk zal niemand gaan,
Tenzij hij wordt herboren,
Hij gaat gewis bij allen waan,
Zoo waarlijk eens verloren.
Hetgeen uit vleesch geboren is,
Erft zonde, dood, verdoemenis,
Gods Geest moet ons herscheppen.»

V e r s 2.

›Zelfs gij kunt onzen God niet kennen,
 Gij Geesten van het hemelhof!
 Gij zijne grootheid niet bevatten,
 En wat zou dan de Zoon van stof?
 Vrijmachtig, eeuwig, onbeschrijflijk
 Voor menschentong en Englenstem,
 Bestaat Hij enkel door zich zelven,
 En al, wat is, bestaat door Hem.”

Dit vers leert ons dat de Engelen zelfs de grootheid van God niet ten volle begrijpen, hoe dan zouden wij er toe in staat zijn?

Het is zooals een ander Gezangvers zegt:

›Wij zijn nietig onrein stof,
 Onbekwaam tot uwen lof,
 Vol van zonden, vol van vlekken,
 Die ons angst en schrik verwekken.”

In dien grooten God leven wij, bewegen wij ons, en zijn wij. Hij is de Bron van licht en leven.

V e r s 3.

›Hij wenkt, en millioenen wezens
 En werelden, als 't zand der zee,
 Zijn door dien wenk aan 't niet onttoegen,
 En Hij deelt zich aan allen meê:
 En zulk een God gedenkt ook mijner!
 Hij schiep het stof, Hij schiep ook mij-
 Dacht Gij ook aan een worm, een made?
 Oneindig God, dacht Gij aan mij?”

In dit vers worden wij teruggebracht naar de Schepping, waarvan wij lezen in Genesis 1. Daar wordt ons geleerd dat God alles schiep met een *woord*. En deze groote en machtige God gedenkt ook aan de kleine kinderen. Hij zorgt voor hen. Hij heeft zelfs ook de nietige wormen gemaakt en voedt dezelve. Is het niet wonderlijk, lieve kinderen, te denken aan de liefde van God hierin? Hij is machtig werelden op werelden te scheppen, en toch vergeet Hij de wormen niet. Verblijdend is het voor ons te weten dat wij zulk Eenen tot Vader hebben.

V e r s 4.

„Maar, toen die God voor mij, godlooze,
 Zijn Zoon ter kruisstraf overliet,
 Zoo groot, zoo godlijk, zoo oneindig
 Zie ik Hem in de Schepping niet.
 'k Aanbid U, nooit begrepen Liefde!
 Ik zink, mijn Vader, God en Heer!
 Voor U, in sprakeloos' aanbidding,
 Bedwelmd door Uwe grootheid, neer.”

De grootheid van God wordt veel meer daarin gezien dat Hij Zijn Zoon voor ons ten dood overgaf. Hoe liefelijk de natuur ook is, zulk eene liefde zien wij in haar niet. Hoe dankbaar moeten wij aan God zijn voor dit blijk Zijner liefde. Denkt eraan kinderen Christus stierf voor ons, *goddelloozen*. Zoo schoon drukt de dichter het uit:

„Zoo, zoo lief had God de wereld,
Dat Hij Zijnen eigen' Zoon
Voor die afgefallen wereld
Overgaf aan smaad en hoon ;
Ja, toen wij nog zondaars waren,
Schonk d' Ontfermer ons gena,
Stierf Zijn Zoon op Golgotha,
Stierf voor ons, die zondaars waren :
God is liefd', o Englenstem,
Menschentong, verheerlijkt Hem !”

En het is een gepast woord waarmede dit vers sluit:

„Ik Aanbid U nooit begrepen liefde!
Ik zink mijn Vader, God en Heer !
Voor U in sprakeloos' aanbidding,
Bedwelmd door Uwe grootheid neer.”

Waar zullen wij God eens zien „gelijk Hij is ?”

Wie alleen kan de wereld goed bestieren ?

Wie zullen eens den hemel tot hunne woonplaats
hebben ?

Waarin wordt de grootheid van God het meest
gezien ?

HOOFDSTUK VI.

GEZANG 6.

VERS 1.

»Oneindig Wezen! door geen tijd
Beperkt, of ooit bewogen,
Het denkbeeld, dat Gij eeuwig zijt,
Verzwelgt mijn denkvermogen.
Al peinz' ik eeuwen zonder tal,
Ik weet niet, hoe ik 't vatten zal,
Gij waart en blijft steeds eeuwig.»

Het *is*, zooals wij in dit vers worden geleerd, Gods eeuwigheid is voor ons eene onbegrijpelijke zaak. Wij zijn menschen van klein verstand, vergeleken met het verstand van God. De Heer zegt ons in Zijn woord: »Mijne gedachten zijn niet ulieder gedachten.»

Wel is waar, de mensch heeft door zijn vernuft al veel in de wereld uitgericht dat verbazend is. Hij weet een weg door den onmetelijken oceaan te vinden, door middel van schepen en kompassen; hij noodzaakt het weerlicht dienst te doen als boodschapper, door middel van de telegraaf; hij spreekt onder de zee door met menschen in andere landen; hij rijdt in wagens die loopen zonder paarden; hij berekent den loop der sterren; hij graaft in de ingewanden der aarde, en brengt de kostbaarste

juweelen te voorschijn ; hij heeft groote kennis opgedaan in het planten-, dieren- en mineralenrijk ; hij heeft ontzettend veel kennis vergaderd in kunsten en wetenschappen. En nog gaat die kennis voort. Doch om God te kennen zooals Hij is, en ons Zijne eeuwigheid uit te leggen, vermag ook de geleerdste mensch niet.

Lieve kinderen, is het niet eene treurige gedachte, dat de mensch, naar Gods beeld geschapen, die een weinig minder gemaakt is dan de Engelen, en met zulk een groot verstand begaafd, toch zoo afkeerig van God blijft, ja Hem met trotschheid den nek toekent ! Terecht zegt de dichter in gezang 37 vs. 1 :

»O zonde ! bron van al d' ellende,
Die 't vluchtig menschmod, sinds 't u kende,
Verzinken doet in leed,
'k Heb duizendmaal u afgezworen ;
Wat kon m' opnieuw in u bekoren,
Dat ik voor u mijn God vergeet ?"»

Ach, wat heeft de zonde niet al veel kwaads in de wereld uitgericht ! Laat ons toezien dat *wij* niet den zondeweg bewandelen.

V e r s 2.

»Geen nieuwe zon schoot nog haar licht
Op hare werelddollen ;
Men hoorde nog geen lofgedicht
Van Englentongen rollen ;
Het droge was nog niet, geen meer
Dreef nog op 't vlakke ginds en weer,
En toen reeds waart Gij eeuwig."»

Wij lezen in Job dat toen de aarde neerzonk op hare grondvesten, zongen de Engelen te zamen, en ook toen al had God van eeuwigheid bestaan. Wie kan ook die zaak verklaren?

Vers 3.

»Gij zaagt reeds van all' eeuwigheid,
 't Aanstaand heelal verschijnen;
 Maar blijft dezelfde Majesteit,
 Wat word', of moog verdwijnen.
 Van d' Engel tot den worm in 't zand,
 Bepaalt Gij ieders lot en stand,
 En noemt het al bij name.»

Wij lezen in een van de Zendbrieven, dat duizend jaren als een dag zijn bij den Heer, en een dag als duizend jaren. Daarom was het ook van eeuwigheid bij God bekend wanneer de wereld zou geschapen worden. De aarde zal eens met vuur vergaan nadat zij haar tijd zal uitgediend hebben. Ook dan nog zal het bestaan van God voortduren.

Vers 4.

»Uw wereld duurt reeds eeuwen voort
 Door U steeds onderhouden;
 Haast komt haar einde naar uw woord,
 Reeds zien wij haar verouden:
 Maar nimmer groeit uw jaartal aan,
 Gij zult in eeuwigheid bestaan,
 Gij zult dezelfde blijven.»

Het einde van de wereld komt zeker, maar ook het einde van ons leven komt zeker. Doch het is

zeer onzeker wanneer wij geroepen zullen worden om te sterven. Des te meer reden waarom wij bereid moeten zijn tegen den dag onzes doods. Laat ons dan toezien dat de genadetijd niet ongebruikt voorbij ga.

Vers 5.

„Ja, eeuwig blijft Gij 't geen Gij zijt?
Wat heb ik dan te vreezen?
Gij zult, in nood en dood, altijd
Mijn rots, mijn toevlucht wezen.
Uw trouw en Uw erbarming is
Zoo eeuwig, als uw wezen is:
Heil Mij! die daarop bouwe.”

Die op God vertrouwt wordt nooit beschaamd gemaakt. De Heer blijft altoos dezelfde. Hij is altoos toegankelijk bij nacht of bij dag. Hij blijft getrouw, hoewel wij dikwijls ontrouw worden. Lieve kinderen, hebt gij al geleerd op God te vertrouwen? Hiertoe is noodig dat wij den Heere Jezus liefhebben, en alzoo God tot onzen Vader hebben, anders is de Heer voor ons een Vader slechts in naam.

Vers 6.

„Mijn lichaam sterft, maar niet mijn geest,
Dien zal ik U vertrouwen
O troost! daar Gij mij zelf op weest,
Eens zal ik U aanschouwen!
Mijn lichaam rust slechts voor een poos,
Dan zal ik bij U eindeloos,
Volmaakt gelukkig leven.”

Hoe gelukkig dat de mensch niet sterft gelijk een dier, maar dat zijn geest eeuwig leeft! Treurig inderdaad, ware het niet zoo. Doch, Gode zij dank, dat wij het blijde vooruitzicht hebben op een heerlijk eeuwig leven, hiernamaals in den hemel!

Als wij Jezus in het hart hebben wanneer ons sterfuur slaat, kunnen wij onzen geest Hem veilig toevertrouwen. En in de heerlijkheid des hemels, zullen wij Hem zien, »gelijk Hij is.»

Eens leefde er een klein meisje, van drie jaren oud. Hare ouders waren beide christenen. Niets verschaft haar grooter genoegen dan des avonds op de knie van haar vader te zitten, en met hem geestelijke liederen te zingen. Naderhand werd de kleine ziek aan de kinkhoest. Gedurende haar lijden, wanneer de hoest wat beter was, stelde haar vader voor om iets te zingen. Dit was haar altoos lief en aangenaam. En dan zong zij luid mede, zoodat haar stemmetje boven die haars vaders uit gehoord werd.

Gedurende hare ziekte, was er één lied dat vooral de kleine lijder tot genot was. Wellicht kennen velen mijner jonge lezers en lezeressen het ook. Het begint aldus:

»'k Ben zoo verblijd om den troost dien God geeft,
Dat Hij ons zondaars oneindig lief heeft;
Veel in Zijn Woord geeft mij hoop, maakt mij blij,
Niets toch zoo veel als »Mijn Jezus mint mij.»

'k Ben zoo verblijd, want Jezus mint mij,
Jezus mint mij, Jezus mint mij, ja, ook mij.»

Dit vers was haar op de lippen, zoolang er nog adem was.

Op den laatsten dag haar levens, en toen haar vader gevoelde dat zijne lieveling heden wellicht nog naar Jezus kon gaan, zeide zij met zwakke stem: »Zing, lieve vader zing.»

»Zal ik de viool halen, en daarbij zingen?» vroeg hij.

»Neeen,» was het antwoord, »zing: »Jezus mint mij, Ja ook mij.»

Aan haar verzoek werd voldaan, en zij zong mede met heldere stem. Onder het zingen hief zij hare oogjes naar den hemel, bleef plotselijk stil, en haar ziel was naar Jezus vertrokken!

Het vurig gebed van den schrijver is dat alle kinderen, die dit geval lezen, den Heiland mogen beminnen, en ook zulk een zalig einde hebben.

Wat heeft de mensch al door zijn verstand in de wereld uitgericht?

Wat zijn duizend jaren bij den Heer?

Van wanneer af was het bij God bekend dat de wereld zou geschapen worden?

Op welke wijze zal de wereld eens vergaan?

Weet iemand onzer den dag zijns doods?

Wat is voor ons noodig voor wij op God kunnen vertrouwen?

Kan ook een kind zalig sterven?

Verhaal mij een geval er van?

V e r s 7.

›Schoon alles om mij heen vergaat,
 'k Heb geen vergaan te vreezen ;
 Voor uwen troon, die eeuwig staat,
 Zal ik ook eeuwig wezen.
 Gij hebt de hoogste zaligheid
 Uw vrienden eeuwig toegezeid ;
 Ook mij, ook mij voor eeuwig."

Onuitsprekelijk zal de zaligheid in den hemel zijn.
 Niets dan blijdschap, niets dan vrede, niets dan
 geluk ! En dit voor eeuwig en voor eeuwig ! Die
 hoop moet ons met recht verblijden. Het is ons
 ten duren prijs gekocht. Door het bloed van Jezus
 alleen kunnen wij zalig worden.

De dichter zegt zoo schoon in Gezang 189 vs. 5 :

›Die hoop leert wijs en heilig leven ;
 Zij lenigt zelfs den zwaarsten druk ;
 Zij zal aan 't hart voldoening geven,
 Dat smachtend uitziet naar geluk ;
 Zij geeft gelatenheid in 't lijden
 Als 't kwaad ons aangrijpt of belaagt ;
 Zij leert in boeien zich verblijden,
 Als d'onschuld die om Jezus draagt."

Van den Heere Jezus wordt gezegd : ›Ziende op
 den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs,
 Jezus, dewelke, voor de vreugde, die Hem voorge-
 steld was, het kruis heeft verdragen, en schande
 veracht, en is gezeten aan de rechterhand des troons
 van God." Wie kan mij zeggen waar dit staat ?

V e r s 8.

»O God! die mij d'onsterflijkheid
Daar boven eens zult schenken,
Houd mij voor Uwe komst bereid,
Laat mij daaraan steeds denken ;
Die zij mijn troost, mijn dierbaarst goed,
Die sterke mij met kracht en moed,
Om tot Uw eer te leven.»

Wij moeten wakende en biddende leven, en alzoo bereid zijn tegen de komst van onzen Heer. De Heere Jezus zegt: »Waakt en bidt opdat gij niet in verzoeking komt.» Wie kan kapittel en vers aanwijzen waar deze woorden te vinden zijn ?

De Heiland zal eens komen, om de wereld als Rechter te oordeelen. Doch Hij zal ook voor dien tijd komen, om allen die Hem liefhebben samen te nemen naar den hemel op de wolken. Die gestorven zijn zullen opstaan uit de graven, en die leven, zullen veranderd worden in een oogenblik. Dit lezen wij in 1ste Thessalonicensen 4 vers 16 en 17: »Want de Heere zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuine Gods nederdalen van den hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan. Daarna wij die levend overgebleven zijn, zullen te zamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet in de lucht; en alzoo zullen wij altijd met den Heere wezen.»

Doch helaas, vele christenen zijn den Heere Jezus niet dagelijks te wachten, en die zullen moeten achterblijven. In onze dagen zijn er verscheidene tijdschriften te krijgen, die ons er op wijzen dat de

komst van Jezus zeer nabij moet zijn. Laat ons zoo leven dat het woord van Jezus op ons van toepassing kan zijn: »Zalig is de dienstknecht, welke zijn heer komende, zal vinden alzoo doende.» Laat ons dit woord van Jezus ter harte nemen: »Daarom zijt ook gij bereid, want in welke ure gij het niet meent zal de Zoon des menschen komen.»

Zal de Heiland eens als Rechter komen om de wereld te oordeelen?

Zal Hij ook voor dien tijd met een ander doel komen?

Wat lezen wij hieromtrent in 1ste Thessalonicensen?

Zijn alle christenen den Heiland elken dag te wachten?

HOOFDSTUK VII.

Nu gaan wij spreken over het 7de Gezang.

V e r s 1.

›Op bergen en in dalen,
En overal is God!
Waar, wij ook immer dwalen,
Of zitten, daar is God;
Waar mijn gedachten zweven,
Of stijgen, daar is God;
Omlaag en hoog verheven,
Ja, overal is God!"

Dit is iets dat te veel vergeten wordt, dat God overal is, en dat Hij alles ziet en hoort. Ja, dat zelfs de *gedachten* niet voor Hem verborgen zijn. Hoe nauwlettend moeten wij dan niet zijn op onze woorden, werken en gedachten! Voor de kinderen die God liefhebben, moet het eene troostrijke gedachte zijn, dat Hij overal te vinden is, en dat hun liefderijke Vader hen altijd nabij is.

V e r s 2.

›Zijn trouwe Vaderoogen
Zien alles van nabij;
Wie steunt op zijn vermogen,
Dien dekt en zegent Hij;

Hij hoort de jonge raven,
Bekleedt met gras het dal,
Heeft zelfs voor wormen gaven,
Ja, zorgt voor 't gansch heelal."

Een leeraar schrijft als volgt: »Ik woonde eens in Egypte. Naderhand kwam ik naar Engeland. Ik had groote behoefte aan geld, want voor mijn vertrek moest al wat ik bezat verkocht worden, om mijne reiskosten goed te maken. Ik wilde zoo gaarne het Evangelie verkondigen in een tamelijk groote kamer. Doch er was gebrek aan twaalf banken, ook was het weder zeer koud, en ik had groote behoefte aan een onderbaatje. Nu wist ik niet wat te doen, of ik de banken, dan wel het onderbaatje zoude koopen. Ik ging naar een snijder, en vernam den prijs van zulk een kleed. De kleermaker zeide het zou vijftien shillings kosten. Hierop besloot ik om de banken te koopen, en den Heere te vragen mij aan een onderbaatje te helpen. En ik deed het. Mijn nood werd aan God blootgelegd. Ik vertelde aan den Hemelschen Vader hoe dat ik in Egypte mijn huis gebruikt had om godsdienst in te houden voor soldaten en matrozen, en dat ik mijne kleederen aan de behoeftigen onder hen had uitgedeeld, totdat ik nu zelf gebrek had. Ook vertelde ik aan den Heer dat ik de koude van Engeland zeer gevoelde, en bad dat Hij het toch in het hart van een of ander Zijner kinderen mocht geven, om mij het zoo hoog benoodigde onderbaatje te doen toekomen. Opmerkelijk was het dat ik nog dezelfde week een brief ontving van de vrouw eens kolonels, waarin

zij o. a. schreef: »Ik weet dat gij niet sterk zijt, en gevoelende dat ik iets voor den Heer moet doen, werd het mij op het hart gelegd, om voor u een warme wollen onderbaatje te maken. Ik zend het bij deze, en hoop dat het goed zal passen.» Ik stond verbaasd, want ik had niets in de zaak gedaan. Zoo had God mijn gebed verhoord, en mij een veel beter onderbaatje geschonken dan ik bij den snijder zou gekregen hebben!

Kort hierna predikte ik, en verhaalde deze gebedsverhooring. Onder het gehoor bevond zich zekere heer J. W., een zeer blijmoedig christen, die nooit eene gelegenheid liet voorbijgaan om voor den Heer te getuigen. Hij had een vrouw en acht kinderen. Deze man had ook groote behoefte aan een pak nieuwe kleederen. Nadat hij het verhaal omtrent mijn onderbaatje had gehoord, ging hij naar huis, en dacht bij zich zelve: »Wel, waarom zou ik den Heer dan ook niet kunnen vragen om mij te helpen.» Dit werd gedaan. Wanneer deze man bidt, is het mij alsof hij den troon Gods zelve aangrijpt.

Op den volgenden dag terwijl hij naar zijn arbeid ging, wenkte een heer hem toe, van de overzijde van de straat. Toen hij bij hem kwam, zeide deze: »Mijn vriend, ik bemerk dat gij behoefte hebt aan een nieuw pak kleederen; ga daar naar den snijder, bestel wat gij noodig hebt, en ik zal het voor u betalen.»

De man was bijna sprakeloos van blijdschap, en aangemoedigd door dit nieuw bewijs van Gods trouwe zorg, begon hij den Heer te vragen, hem wat geld te doen toekomen voor de armen, daar hij hen dikwijls bezocht, en weinig bezat om mede

te deelen. Nog op denzelfden dag bereikte hem een naamlooze brief per post, waarin een vijf pond noot was ingesloten, met deze woorden: »Voor uw werk onder de armen.»

Ziet gij, kinderen, hier is het waar geworden: »Zijn trouwe Vaderoogen, zien alles van nabij.»

»Die op den hoogen God vertrouwt,
Heeft zeker op geen zand gebouwd.»

In Bristol in Engeland woont een hoog bejaarde leeraar, genaamd Müller. Deze achtingswaardige grijsaard onderhoudt nu voor vele jaren een aantal weezen. Hij heeft weeshuis na weeshuis gebouwd, en dit zonder geld van zijn eigen. Al de benoodigde middelen werden verkregen door het gebed. Die man is voor ons een treffend voorbeeld van kinderlijk vertrouwen op den Heer. Ook wij moeten dit leeren. Het is eene groote zonde te twijfelen aan Gods beloften.

Vers 3.

»Gij aardrijks woest gewemel,
Gij, die in 't water zweeft,
Of onder zijnen hemel,
Of in zijn' hemel leeft,
Gij alle zijne werken
Ontdekt bij dag en nacht,
In 't voeden, hoeden, sterken.
De goedheid zijner macht.»

In dit vers wordt ons aangetoond de goedheid van den Heer. God voedt al wat er leeft. Hij hoedt al wat adem haalt. Hij sterkt al Zijne schepselen.

V e r s 4.

»Roem, Christen ! aan mijn slinke
En rechterzijd' is God :
Waar 'k machtloos nederzinke,
Of bitter lijd', is God :
Waar trouwe vriendenhanden
Niet redden, daar is God ;
In dood en doodsche banden,
Ja, overal is God."'

Troostvol, inderdaad, is dit vers. Wanneer wij God liefhebben behoeven wij ook zelfs den dood niet te vreezen.

Waarom moeten wij nauwlettend wezen op onze woorden, werken en gedachten ?

Wat moet eene troostrijke gedachte wezen voor de kinderen die God liefhebben ?

Verhaal mij wat een leeraar, die in Egypte gewoond heeft, geschreven heeft ?

Wie doet een groot werk te Bristol ?

Hoe verkrijgt hij de benodigde middelen daartoe ?

Zullen wij bevreesd wezen te sterven, als wij God liefhebben ?

HOOFDSTUK VIII.

Nu zullen wij afwijken van de volgorde der gezangen, en onze aandacht bepalen bij Gezang 154.

V e r s 1.

»Op, nu op, het hart naar boven!
't Is de dag van zaligheid;
Alles noopt ons God te loven
Voor het licht, dat Hij verspreidt,
Daar men in den ouden dag
Alles slechts door neevlen zag.”

Wij leven in het volle licht des Evangelies. Hier-voor moeten wij zeer dankbaar zijn.

V e r s 2.

»Maakte God, in vroeger jaren,
Jakob slechts zijn woord bekend;
Nu wil Hij zich openbaren,
Zelfs tot 's werelds uiterst end:
't Heuglijk Evangeliewoord
Wordt van volk tot volk gehoord.”

De Heer wil hebben dat Zijn woord gehoord zal worden tot aan 's werelds uiterst end. Het afscheidswoord van den Heere Jezus, bij Zijn heengaan naar den hemel was: »Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den Naam des Vaders,

en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb." Wie kan zeggen waar dit te vinden is?

Vers 3.

»Zij, die nooit van Jezus hoorden,
Heidnen, blind en woest van aard,
Ver in 't Zuiden, ver in 't Noorden,
Worden tot Gods Kerk vergaard:
Neger, Moor en Indiaan
Bidden ook den Heiland aan.»

Welk eene groote genade is het, dat het Evangelie niet slechts voor ééne natie of volk is, maar voor alle volkeren! Bedroevend, inderdaad, zou het geweest zijn, indien het anders was! De toestand der heidenen moet elk kind diep ter harte gaan. Wij mogen hieromtrent niet onverschillig zijn. Ieder moet doen wat hij kan, om het licht des Evangelies te verspreiden in duistere plaatsen. Wij kunnen niet allen persoonlijk naar de heidenwereld gaan om het Evangelie te prediken, doch allen kunnen iets geven, en bidden voor de zaak. Ik zal u daarvan iets verhalen: Een leeraar die in Indië onder de heidenen arbeidde, kwam naar Engeland om te collecteeren voor een kerk die hij dacht te bouwen. In vele steden werden vergaderingen gehouden, bij welke gelegenheden de leeraar verslag deed van zijn werk, en geldelijke hulp verzocht.

In zekere stad was een kleine jongen, van zes jaren oud, onder het gehoor. Ook zijne twee oudere zusjes waren tegenwoordig. Te huis gekomen zijnde,

verhaalde de knaap aan zijne moeder wat hij gehoord had. De leeraar had afgekondigd dat hij op den volgenden avond weer eene vergadering zoude houden, »en,» zeide het kind, »het collectebord zal ook weer rondgaan.» Tegelijkertijd gaf hij zijn spijt te kennen, dat, hoe gewillig hij ook was iets voor de zaak te geven, er slechts een halve penny beschikbaar was! Hij had met zijne zusjes hierover gesproken, en zij hadden hem verteld, dat ieder harer een halve kroon bezat, en die zouden gegeven worden als kollekte. Verder verhaalde hij aan zijne moeder dat de zusjes met hem gespot hadden. De man hadden zij gezegd, die het bord hield, zou lachen, wanneer de halve penny in gezelschap van de halve kronen lag, terwijl de leeraar het geldstukje niet eens zou tellen.

De moeder antwoordde: »Laat u niet ontmoedigen, mijn kind, maar plaats uw halve penny in het bord. Als gij met een vol hart geeft, zal uw geldstukje bij den Heer juist zoo aangenaam zijn, alsof gij duizenden van ponden hadt gegeven. Gij weet, mijn kind, zoo ging de moeder voort. Wij lezen in den Bijbel dat de Heere Jezus eens bij de schatkist in den tempel stond, en toezag hoe de menschen hunne offers daarin deden. Naderhand zag Hij eene arme weduwe die er twee kleine penningskens in deed. Deze kleine gift was Hem aangenamer dan al het geld van de rijken. Hij zeide dat de rijken van hun overvloed hadden gegeven, terwijl deze vrouw haar gansche leeftocht had besteed.

De knaap greep moed, en op den volgenden avond was hij op zijne plaats in de vergadering in

gezelschap van zijne twee zusters. Op den behoorlijken tijd kwam de man met het collectebord. De zusters legden hare halve kronen daarop, en de jongen zijn halve penny. De meisjes fluisterden in het oor van haar broertje: »Uw halve penny lijkt zeer armzalig tusschen het goud en zilver op het bord, en de leeraar zal haar uitsmijten." Het broertje zag droevig, doch bewaarde het stilzwijgen. Het geld werd naar de consistoriekamer genomen om te worden geteld. Daarna bedankte de leeraar allen die iets gegeven hadden, en zeide dat het bedrag van avond was £ 34.16,6¹/₂.

Toen de jongen dit vernam, fluisterde hij zijne zusters toe: »Hoort gij nu, de leeraar heeft wel mijn halve penny geteld, gij hebt gezegd dat hij het niet zou doen."

Daarna stond hij op de bank en riep den leeraar toe: »Mijnheer, dat was mijn halve penny, en het was al wat ik had om te geven, maar moeder heeft gezegd, ik moest haar maar in het collectebord doen, want dit zal bij den Heer juist zoo aannemelijk wezen, als de gaven van de rijken." Nu riep de vergadering: »Hoeral!" Toen er stilte gekomen was, verzocht de leeraar den jongen naar hem te komen op het platform. Heel vrijmoedig stapte hij er heen, onder het handengeklap der aanwezigen. De predikant vroeg hem naar zijn naam, en waar hij woonde, teekende de bijzonderheden nauwkeurig in zijn zakboekje op, sprak het kind vriendelijk toe, en zeide dat hij aan zijne moeder moest zeggen dat hij haar op den volgenden namiddag, om drie uur, zou bezoeken.

Getrouw aan zijn woord, verscheen de leeraar ook aan de woning van de moeder, op het bepaalde

uur. Een heel aangenaam gesprek volgde. »Gij zult nog wel meer hooren van de halve penny van uw zoon,» zeide de geestelijke. Daarop vertrok hij. Eenige maanden later ontving de moeder een brief van den reizenden leeraar, waarin hij haar verhaalde dat haar zoons halve penny overal goeden dienst had gedaan. Waar er ook vergaderingen werden gehouden, liet hij het collectebord als naar gewoonte rondgaan. Daarna bracht hij de halve penny te voorschijn, hield haar tusschen twee vingers in de hoogte, en verhaalde hoe hij aan het stukje was gekomen. Het verhaal bracht altoos groote geestdrift teweeg, en zonder verwijl ging het collectebord dan voor de tweede maal rond, met het gevolg dat een aanzienlijke som daarop nog eens in handen kwam. En niet alleen dit, geregeld werd op den volgenden dag vergadering gehouden met de kinderen van de plaats, aan wie dan ook het verhaal werd medegedeeld, het gevolg daarvan was dat ook door hen eene aanzienlijke collecte werd gegeven. Alles te zamen genomen had die halve penny aan den leeraar over de honderd ponden sterling bezorgd.

Wat zegt gij, lieve kinderen, van dit verhaal? Is het niet aanmoedigend ook voor u?

V e r s 4

»Goddelijke liefdekoorden
 Trekken hen naar Jezus heen,
 Maken uit verschillend' oorden,
 Wie z' ook zijn, hen met ons een,
 Een in Heer, geloof en doop,
 Een in keuze, liefd' en hoop.»

Omdat het Evangelie van God afkomstig is, daarom is het van zoo groote kracht. God is liefde, daarom trekt Hij met »koorden der liefde naar Jezus heen."

Hoe aanmoedigend is deze gedachte voor een ieder die het Evangelie predikt, dat de zaak die hij bepleit, eene *Goddelijke* is! Die zaak *moet* en *zal* triomfeeren. Wij hebben de verzekering van den Heer zelve. »Want gelijk de regen en de sneeuw van den hemel nederdaalt, en derwaarts niet wederkeert; maar doorvochtigt de aarde, en maakt dat zij uitspruite, en zaad geve den zaaier, en brood den eter."

»Alzoo zal Mijn woord, dat uit Mijnen mond uitgaat, ook zijn; het zal niet ledig tot Mij wederkeeren; maar het zal doen hetgeen Mij behaagt en het zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zende."

Troostrijk, voorwaar, zijn deze woorden, vooral voor den zendeling, die in verre streken werkt onder de woeste horden van barbaren. Op menigen dag is hij wellicht verdrietig, omdat hij zoo min vrucht ziet op zijn werk, doch bij het herlezen van deze verzen gevoelt hij zich met versche kracht omgord.

Het Evangelie trekt »naar Jezus heen" uit »verschillende oorden," daarom moeten wij nooit ophouden om te zaaien »aan alle wateren."

En hoe wonderlijk is het, dat Gods woord de menschen uit alle werelddeelen, tot *broeders* maakt. Zij worden :

»Een in Heer, geloof en doop.
Een in keuze, liefd' en hoop."

Het komt er niet op aan of zij Zuid-Afrikaners, Engelschen, Franschen, Duitschers, Kaffers, Hottentots en Boesmans zijn; voor *een ieder* is Jezus toegankelijk. Als een geloovige uit Zuid-Afrika een medegeloovige in den grootsten uithoek der wereld ontmoet, bestaat er een dadelijke broederschap tusschen hen en dan is het zooals het gezangvers zegt:

›In *welken oord* men vromen vindt,
In Jezus zijn zij eensgezind,
In Jezus zijn zij eeuwig een,
En eeuwig lotgemeen.”

V e r s 5.

›Nieuwe broeders, Jezus leden!
Ja, wij zijn nu lotgemeen;
Smelten w' onze smeekgebeden
Voor elkaar dan ook ineen,
Een in wensch, in hart en zin:
Bij 't geloof voegt broedermin.”

Het is altoos noodig om voor nieuwe leden van Christus kerk te bidden. Het woord des Heeren leert ons dat wij ›elkeen elkanders leden” zijn. Daarom behooren wij een diep belang te stellen in elkanders welvaart, geestelijk en tijdelijk. En toch, hoe dikwijls wordt dit vergeten! Waarom? Omdat er zoo min liefde bestaat. En waarom bestaat er zoo min liefde? Omdat de geest van de wereld in de gemeenten is doorgedrongen. De heidenen getuigden van de eerste christenen: ›Ziet hoe lief zij elkander hebben.” Laat ons, lieve kinderen, den

Heere vragen om veel liefde voor elkander in onze harten te geven.

Een vader had de gewoonte om ieder zijner kinderen eenige verzen uit den Bijbel van buiten te doen leeren op elken Zaterdagmiddag, en die moesten zij dan opzeggen op den volgenden Zondagmorgen. Nu waren er in dat huisgezin twee zusjes. De naam van de oudste was Emmie, en van de jongste Bettie. Emmie was zeer vlijtig, maar Bettie was lui. Op zekeren Zaterdagmiddag ging Emmie als naar gewoonte naar de zitkamer van haren vader, om hare versjes tijdig te leeren, terwijl Bettie, volgens hare manier, het geheel vergat, en zich met spelen vermaakte. Toen Emmie bijna haar taak volbracht had, kwam haar zusje de kamer in: »Bettie, hebt gij al uwe versjes geleerd.» vroeg zij. »Neen,» was het antwoord, »ik heb het geheel vergeten.» Nu begon zij naar haren Bijbel te zoeken, doch daar zij zeer sloffig was, kon hij niet worden gevonden. Op de tafel lag een fraaie groote Bijbel, behoorende aan haren broeder Eduard.

»Ach,» zeide zij, »ik kan mijn Bijbel niet vinden, en zal dus maar die van Eduard gebruiken.»

»Neen, zusje, doe dat toch niet,» antwoordde Emmie. »Gij weet, de Bijbel is een Zondagsschoolprijs van Eduard, en dat hij hem hoog waardeert. Hij zal zeer kwaad op u wezen. Wacht slechts eenige minuten, dan zal ik u de mijne leenen, want ik ben bijna klaar.»

Bettie was ongehoorzaam, nam den Bijbel uit zijn papieren doos, en ging op den vloer zitten om er uit te leeren. Het boek zag er allerliefst uit. Het

was gebonden in prachtband, en verrijkt met schoone platen. Binnen weinige minuten ging Emmie heen, want zij had haar les goed in het hoofd. De stilte begon Bettie te vervelen, en het duurde niet lang of ook zij ging naar de eetkamer, latende den Bijbel op den vloer. Naderhand ging zij terug naar de zitkamer. Schielijk werd een luid gewezen gehoord, en Emmie liep in alle haast om te zien wat er gaande was. Zij vond Bettie in tranen, en overluid snikkende, terwijl zij met den voorvinger naar den Bijbel wees. »Ach,» riep zij uit, »wat zal Eduard zeggen?» Terwijl zij uit de kamer was, was het huishondje binnengekomen, en ziende den open Bijbel daar liggen, begon het er mede te spelen, hapte verscheidene bladen en prenten er uit, en beschadigde het beslag ook aanmerkelijk.

»Nu ja,» zeide Emmie, »dat komt er van, gij wildet niet luisteren, en deze droefheid hebt gij aan u zelve te danken.» Deze woorden hadden tengevolge dat Bettie nog meer bitterlijk aan het schreien ging. Meteen kwam Eduard op het tooneel af, en stond verbaasd toe te kijken. In weinige woorden verhaalde Emmie wat er gebeurd was, en hoe ongehoorzaam haar zusje zich had betoond.

De broeder nam in grooten toorn den verscheurden Bijbel op, en ging er mee heen naar zijne kamer, boven op zolder. Het spreekt van zelve dat de ongelukkige Bettie zeer treurig was. Welk een berouw had zij nu over hare ongehoorzaamheid! Doch het kwaad was geschied! Bij het avondeten zat Eduard zeer norsch aan tafel, en sprak geen woord. Zoo was het ook den volgenden morgen bij het ontbijt.

Arme Bettie kon ook hare oogen niet opslaan, en zag met een bedroefd aangezicht strak op haar bord. Na het ontbijt ging de geheele familie als naar gewoonte naar de kerk, maar het kerkgaan had blijkbaar niet bijgedragen om Eduard beter te laten gevoelen, want ook aan het middageten zat hij met een stroef voorkomen, en sprak geen woord. In den loop van den achtermiddag bracht Emmie een kop thee naar de kamer van haren vertoornden broeder. Zij klopte aan de deur. »Binnen,» klonk een gramstorige stem haar tegen. Zij ging binnen, zette het kopje thee op de tafel neder, en ging bij Eduard zitten.

»Boetie,» zei ze, op minzame wijze, »ik heb voor u een kopje thee gebracht. »Dank u,» antwoordde Eduard op zachteren toon. »Boetie» ging zij voort, »Bettie heeft recht spijt over het gebeurde met uwen Bijbel.» »Zij mocht ook wel,» antwoordde hij kortaf, »dat slechte ding, wie heeft haar recht gegeven om mijn Bijbel te gebruiken? Zij is altoos zoo ongehoorzaam en eigenwillig.» »Ja maar,» hernam Emmie op zachte wijze, »zij heeft er groote spijt van, vergeef het haar toch.»

»Dat zal ik nooit doen,» zeide Eduard in opgewondenheid. Daarop zette zijne zuster hare armen om zijn hals, kuste hem, en zeide: »Lieve broeder, wij mogen niet haatdragend en onvergevend zijn. Gij weet wat de Heiland ons geleerd heeft om te bidden in het allervolmaakst gebed: »Vergeef ons onze schulden gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.» Hoe kunt gij verwachten dat God u zal vergeven, wanneer gij met berouw tot Hem komt,